

atyja trónusát, de elfoglalta helyette azt az égi trónt, amelyet jóságáért, tisztaságáért a jó Isten adott neki trónja mellett. Az Egyház szentjei közé iktatta s azóta — kilencszáz esztendő óta Imre királyfi a magyar ifjak vezére. Az ő tisztaságára esküszik fel minden magyar ifjú, s őt követve lesz méltó arra a nagy feladatnak elvégzésére, amely ma reánk, reátok és minden magyar ifjúra vár: Imre királyfi atyjának, Szent István országának visszaállítására.

Kedves gyermekeim! Kövessétek ti is Imre királyfit. Legyetek tiszták testben, lélekben, mint ő volt, tanuljátok meg tőle azt, hogy az ifjúnak legszebb ékessége a jó szív, a valóságos lélek, a mély hazaszeretet, a jó Istennek való áldozat. Ezek tették őt szentté, ezek miatt lett a magyar ifjúság védőszentje és vezére immár kilencszáz esztendő óta. Magyar fiúk, csak a Liliomos királyfi gárdája építheti fel újra az ezeréves Magyarországot, csak Imre királyfi nyomain haladó ifjúság lesz méltó arra, hogy a jó Isten megengedje nekik azt, hogy a ledöntött Kárpát-határokat ismét édes hazánk köré vonhassák örök határukul! Kövessétek vezéreteket, Imre királyfit, úgy ti lesztek az új honfoglalók, akik nemcsak edzett, kardforgató ifjak lesztek, hanem akiknek lelke is olyan makulátlan, olyan tiszta, mint Imre királyfié volt, kit e tisztaságáért nevezünk Liliomos királyfinak! Akartok-e az ő katonái lenni?! Ha igen, kövessétek, büszkék leszünk rátok!

Boldog és büszke lehet az az ország, amely olyan példaképet állíthat ifjúsága elé, mint Szent Imre herecégben. Ő hív, Ő szólít most benneteket: s így szól hozzátok: Utánam! Előre! Mindig csak előre! Fölfelé! És mindig csak fölfelé a krisztusi, tiszta, szép, örvendező, harcos és győzelmes életbe!

Lehet-e más választatok hívó szavára, mint ez: Megyünk! Megyünk!

Magyarországi szent Erzsébet.

Szent Erzsébet emlékét évről-évre felújítja a leányifjúság, hogy emlékezve reája, újra- és újra példát állítson maga elé a szegénység szeretetére és segítésére. A ma reánk köszöntött választásos idők még fokozottabban sürgetik ez árpádházi szent emlékeztét. Ugy érezzük, talán sohasem volt még alakja olyan közel hozzánk, olyan beszédesen, mint ma, egyre fokozódó szegénységünkben. Ez a századokkal előbb élt szent példát mutatott örök időkre a szegénység felismerésére és az azon való segítségre.

Árpádházi szent Erzsébet Pozsonyban született 1207-ben. Azon idők szokása szerint már kisgyermek korában eljegyezték a magyar királyleányt a thüringiai örgróf hasonlóan kis fiával. Így került a négy éves kis magyar királyleány Thüringiába, ahol Wartburg várában nevelték fel.

Gyermekkorra nem volt boldog, mint más királyi gyermeké. A fejedelmi nevelőszülőknek idegen maradt a magyar királyleány és amikor hírét vették, hogy édesanyját, II. András magyar király feleségét, Gertrudist megölték, már meg is bánták választásukat s ezt éreztették is a kis Erzsébettel. Főleg nevelőanyja és annak leánya bántak vele keményen. Talán legszívesebben vissza is küldték volna hazájába, ha maga a vőlegény nem áll melette. Lajos trónörökös azonban szívből szerette menyasszonyát és így meg is történt a fejedelmi nász és a jámborságáról, nemes szívről már akkor is ismert Erzsébet tizenhat esztendő korában Lajos feleségévé és fejedelemnővé lett. S itt jutott néhány boldog esztendő a korán idegenbe szakadt magyar királyleány számára is. Mintaszerű feleség és fejedelemnő lett. Nemcsak maga táplálta az éhezőket, ápolta a betegeket, hanem szegényházakat alapított az arra szorulóknak, menedékházat a hajléktalanoknak s kórházt a betegek számára. Fáradhatatlan jótevékenysége mellett férjének hűséges és valóban mintafelesége, gyermekeinek — a három rózsás angyalnak — pedig legszeretőbb édesanyja lett. De a lelkieknek is talált időt. Imádkozott és szigorún vezekelt is.

A boldogság évei azonban hamarosan elhagyták Erzsébetet. Forrón szeretett férje a Szentföldön meghalt. Az anyakirálynő, aki eddig is gyűlölte Erzsébetet, kiűldözte az özvegyet és Erzsébet három árvájával együtt földönfutóvá lesz. Az egyik éjtszakán, amikor mindenkiől elhagyatva egy istállóban húzza meg magát gyermekeivel, fájdalmában is megérzi az Isten akaratát s felujjong ajkain a *Te Deum* dallama... Ellenségeiért imádkozik...

Élete ifjúsága így hajlott át a szenvedés útjára. Nagy nyomorúságának híre hazánkba is eljutott, édesatyja, a magyar király küldöttséget menesztett érte, hogy haza hozzák gyermekeivel együtt. Erzsébet azonban nem akarta elhagyni szegényeit, betegeit s királyi atyjának csupán segítségét kérte, hogy gyermekeit felneveltethesse, maga pedig szegényeinek szentelje egészen nemes életét. Valóban, a szegények és betegek ellátásában, imádkozásban, vezekelésben töltötte hátralévő éveit.

Élete az Isten- és emberszeretetben emésztődött fel. Huszonöt éves korában, 1231-ben halt meg. Wartburgban temették el és IX. Gergely pápa már négy év múlva az Egyház szentjei közé avatta.

Életéből sok csodáról maradt fenn emlék. Kettő azonban közismert. Az egyik, midőn a tályagos beteget ágyába fektette, saját maga ápolta, s később hazatérő férje az ágyban nem a beteget, hanem az Üdvözítőt látta a beteg helyén. A másik a kötényében a szegényeknek szánt kenyerek rózsává változtak. Ezért ábrázolták a festők és szobrászok leggyakrabban kötényében rózsákkal s ezért nevezték el a „rózsák szentjének“ is.

Magyar leányok, hozzátok fordul most ez az árpádházi ki-

rályleány. Ma is nagy szükség van az ő példáját követőkre. Tanuljátok meg tőle, hogy nemcsak a gazdag, a jómódú adhat a koldusoknak alamizsnát, de a szegény is a nála szegényebbnek. Élete példa legyen előttetek, hogy azt követve méltók legyetek a magyarság e tündöklő királyasszonyára!

A SZENT ASSZONY.

Wartburg fölött vad német szél fütyöl.
Hó csillog fönt, a hesszen ormokon.
Idegen ország. Nincsen itt rokon,
Baljós vidéke leprás, szörnyű föld.

A férj Szentföldre ment nehéz csatákra,
Utközben halt s olasz fővény takarja.
Az özvegyet itthon mindenki marja,
Végasza Jézus s három drága árva.

A hegytetőről gyakran néz Keletre,
Ó, szép Pozsony! Szülőföld, ifjú város!
Ó, messze síkság, tündöklő, virágos.

De mélán gondol Assisi Ferencre,
És Jézust látja száz beteg alakban
S a német leprást — megcsókolja lassan.

Harsányi Lajos.

TANÍTÁSOK — VÁZLATOK.

1940. november 2. hete.

Olvasmánytárgyalás.

II. OSZTÁLY.

A tanítás anyaga: Balla Irén: A kis papucs című olvas-
mánya.

Nevelési cél: A jócselekedet magában hordja jutalmát.

I. Előkészítés. a) Érdeklődés keltés. Reggel egy öreg néni akart átmenni az úton. Hetivásár volt nálunk, sok koei járt az utcákon. Nem mert nekivágni az öreg néni az útnak, félt, hogy valamelyik koei elüti. Erre egy kis iskolás gyermek odalépett hozzá, megfogta reszkető kezét a néninek s így szólt hozzá: Ne féljen, nénike, majd átkísérem én, csak fogja meg a kezem, s jöjjön bátran utánam. — Mikor átértek, a néni azt mondta a jószívű kis fiúnak: Az Isten áldjon meg, kisfiam, derék ember lesz belőled. — Milyen volt az a kisfiú? Mit tett az öreg nénivel? Nem látott talán az öreg néni? Akkor miért félt az átmenéstől?